

Arrest

**nr. 96 542 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Portugese nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juni 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 29 maart 2010 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende.

1.2. Op 20 juli 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart geldig tot 30 juni 2015.

1.3. Nadat was vastgesteld dat verzoeker werd gesteund door het OCMW verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeker, via een op 19 april 2012 gedateerd schrijven, om zijn economische activiteiten in het Rijk of de andere gronden waarop hij meende een verder verblijfsrecht te kunnen laten gelden, alsmede de omstandigheden die hem ertoe brachten steun aan te vragen, toe te lichten en recente bewijzen hieromtrent over te maken.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 juni 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht op 28 juni 2012, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: [S. S.] Nationaliteit: Portugal
[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 30/6/2010, en verkreeg de E-kaart op 20/7/2010. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 19/4/12 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3^e lid en/of art. 42 quater §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 9/5/12, en legde binnen de gegeven maand volgende documenten voor: een ocmw attest dd 29/5/12, 3 loonfiches (Maart 2012: 9uur + 11 uur; april 2012: 36 uur) en een vdab inschrijvingsbewijs dd 3/5/12.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds zijn aanvraag tot inschrijving dd 30/06/2010 tot op heden slechts 37 dagen werd tewerkgesteld. (Bij een voltijdse tewerkstelling betekent dit een gemiddelde tewerkstelling van 2,7 uur per week). We dienen vast te stellen dat betrokkene er tot op heden nooit is in geslaagd zijn marginale tewerkstelling te laten uitgroeien tot een volwaardige tewerkstelling overeenkomstig artikel 40 §4 1° van de wet van 15.12.1980.

Ook de voorbije 6 maanden (12 dagen tewerkstelling, oftewel 3,8 uur per week) was dit niet het geval. Bijgevolg kan betrokkene zich niet langer beroepen op het uitzonderingsartikel 42 bis § 2, 3° waarin opgenomen staat dat hij gedurende de eerste 6 maanden volgend op zijn eerste dag als werkzoekende, beschouwd dient te worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschre[d]en en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Voorzover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds lang zijn marginale tewerkstelling liet uitgroeien tot een volwaardige tewerkstelling.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in 3de categorie als samenwonende met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“De overheid heeft bijkomend onderzoek verricht naar de situatie van verzoeker. Uit de 'motivering' van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat zij zich niet op de juiste feitelijke gegevens heeft gebaseerd bij het nemen van haar beslissing (stuk 2). Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding. Zij dient met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet het geval. Verweerder heeft de situatie van verzoeker niet correct kunnen beoordelen. Zij is immers op basis van foutieve informatie tot een beslissing gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd hiermee geschonden. Een beslissing kan slechts genomen worden na behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle gegevens.

Terwijl verzoeker eenvoudig kan aantonen dat hij niet "slechts 37 dagen tewerkgesteld was tijdens de periode 30.06.2010-19.06.2012". Tijdens het jaar 2010 alleen al heeft verzoeker méér gewerkt dan de voorgehouden 37 dagen, nl. 49 dagen. Hij brengt hiervoor de nodige stukken ter staving bij (stuk 4-9). Bovendien heeft verzoeker ook tijdens de jaren 2011 en 2012, behalve tijdens de periodes van ernstige verzwakking en/of ziekte, gewerkt. Ook hiervan brengt verzoeker de nodige stavingstukken bij. Dit blijkt ook uit de belastingsaangifte van verzoeker (stukken 5-9 en 13-14).

Verzoeker stelt zich vragen bij de inhoud van het 'bijkomend onderzoek' van de Dienst Vreemdelingen-zaken. De belastingsaangiftes van verzoeker zijn genoegzaam gekend bij de overheid. Dat verzoeker - op verzoek van verweerder - enkel stukken heeft bijgebracht die op zijn (toenmalige) huidige situatie slaan kan hem niet worden verweten. Hij heeft bijgebracht wat hem werd gevraagd. Er werd niet gevraagd een overzicht te bezorgen van zijn tewerkstelling vanaf 30.06.2010. Verzoeker mocht er bovendien op vertrouwen dat de overheid op de hoogte was van zijn tewerkstellingshistoriek die minstens aan de hand van zijn belastingsaangiften kon worden nagetrokken.”

3.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de beslissing van 19 juni 2012, waarbij een einde wordt gesteld aan zijn verblijfsrecht, wordt gemotiveerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken in overeenstemming met artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet heeft gecontroleerd of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden is voldaan, vermits hij verblijfsrecht had verkregen op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt gesteld dat uit bijkomend onderzoek, waarbij de heer [S.] overeenkomstig de artikelen 42 ter §1, derde lid en 42 quater §1, derde lid van de Vreemdelingenwet werd betrokken en gehoord, is gebleken dat hij er nooit in is geslaagd zijn marginale tewerkstelling te laten uitgroeien tot een volwaardige tewerkstelling overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Artikel 40

(...)

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien (...) hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

De bewering dat hij sinds zijn aanvraag tot inschrijving op 30 juni 2010 tot het moment van de beslissing waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd gedurende 49 dagen en niet 37 dagen zoals in de genoemde beslissing wordt aangegeven, was tewerkgesteld, doet geen afbreuk aan de conclusie dat hij er niet in is geslaagd zijn marginale tewerkstelling te laten uitgroeien tot een volwaardige tewerkstelling overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de tewerkstelling.

In de thans bestreden beslissing wordt hieromtrent geduid dat een tewerkstelling van 37 dagen tijdens de desbetreffende periode, bij de omrekening naar een voltijdse tewerkstelling neerkomt op een gemiddelde tewerkstelling van 2,7 uur per week. Zelfs indien zou blijken dat verzoeker 49 dagen was tewerkgesteld zou dit het gemiddelde niet kunnen optrekken naar dat van zelfs een halftijdse tewerkstelling.

Het is in de zin van deze bepaling derhalve niet kennelijk onredelijk te oordelen dat hij niet volwaardig is tewerkgesteld.

Uit de thans bestreden beslissing blijkt bovendien dat hij beroep doet op het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien en dus om de uit arbeid verkregen inkomsten aan te vullen.

Derhalve maakt hij met zijn argumentatie geen schending van de materiële motiveringplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel aannemelijk.”

3.1.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 20 juli 2010 tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, nadat hij een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur die voorzag in een deeltijdse tewerkstelling van dertien uur per week en loonbrieven waaruit bleek dat hij ook bij andere werkgevers als fruitplukker actief was had voorgelegd.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde op 19 juni 2012 dat verzoeker niet langer kon beschouwd worden als werknemer aangezien hij slechts marginaal is tewerkgesteld.

Er dient te worden geduid dat verzoeker slechts kan beschouwd worden als werknemer indien er sprake is van het verrichten van *“reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken”* (HvJ 23 maart 1982, 53/81, D. M. Levin/staatssecretaris van Justitie, punt 17; zie ook HvJ 13 april 2000, C-176/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26).

Verzoeker voert terecht aan dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat hij in de periode van 30 juni 2010 tot 19 juni 2012 slechts zevenendertig dagen tewerkgesteld was terwijl hij alleen al in het jaar 2010 negenenveertig dagen economisch actief was. Verzoekers kritiek is echter gericht tegen een overtollige overweging in de bestreden beslissing en een dergelijke grief kan geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van deze beslissing. De correcte vaststelling dat verzoekers tewerkstelling in de zes maanden voorafgaand aan de bestreden beslissing marginaal is volstaat in casu immers om te concluderen dat hij niet langer als werknemer, in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan worden beschouwd.

De uiteenzetting van verzoeker dat hij in de jaren 2011 en 2012, behoudens wanneer hij ziek was, heeft gewerkt doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De door verzoeker aangebrachte stukken omtrent zijn gezondheidstoestand laten bovendien niet toe te besluiten dat zijn medische problemen van die aard zijn dat zij hem verhinderden om te werken.

De belastingaangiftes waarnaar verzoeker verwijst leren de Raad dat verzoeker slechts een zeer beperkt loon ontving – namelijk 2384,70 euro in het jaar 2010 en 2357,91 euro in het jaar 2011 – en bevestigen bijgevolg enkel verweerders standpunt dat verzoekers economische activiteiten niet van die aard zijn dat er kan gesteld worden dat er een evolutie tot een volwaardige tewerkstelling is.

Verzoeker toont derhalve niet aan dat de feiten die aan de basis liggen van determinerende motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Hij toont evenmin aan dat verweerder het vertrouwensbeginsel miskende door geen rekening te houden met documenten die hij zelf niet dienstig achtte om onder de aandacht van verweerder te brengen en/of die verweerders standpunt slechts bevestigen.

Verzoeker toont ook niet aan dat verweerder, die hem alvorens de bestreden beslissing te nemen uitnodigde om toelichting te verstrekken bij zijn situatie en hem de mogelijkheid gaf om overtuigingsstukken over te maken, de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1° en 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat de overheid haar beslissing om een einde te stellen aan het recht op verblijf steunt op art. 42bis van de Vreemdelingenwet:

[...]

Verweerder stelt dat verzoeker de voorbije 6 maanden slechts 12 dagen heeft gewerkt en dat bijgevolg hij "zich niet langer kan beroepen op het uitzonderingsartikel 42bis §2, 3° waarin opgenomen staat dat hij gedurende de eerste 6 maanden volgend op zijn eerste dag als werkzoekend, beschouwd dient te worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan [verzoeker] niet meer worden beschouwd als werknemer artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980."

Terwijl art. 42bis, §2 Vreemdelingenwet stelt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt; [...]

Hoger werd reeds afdoende aangetoond dat de overheid zich op foutieve gegevens heeft gebaseerd om tot haar beslissing te komen wat betreft de tewerkstellingsperiode 2010-heden.

Verzoeker heeft gehoor gegeven aan het verzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken om stukken bij te brengen i.v.m. zijn toenmalige (huidige) situatie. De voorbije zes maanden heeft verzoeker inderdaad weinig gewerkt, doch dit is te wijten aan het volgende:

Vanaf midden februari 2012 heeft verzoeker te kampen gehad met zware gezondheidsklachten. Hij werd gediagnosticeerd met een chronische virale hepatitis C en was gedurende enige tijd niet in staat om te gaan werken. Hij was arbeidsongeschikt tijdens deze periode (stukken 11-19). Verzoeker werd/wordt hiervoor behandeld. Hij zal hij gedurende 6 à 9 tot 12 maanden medicatie moeten nemen voor hepatitis C. Deze therapie kan pas aanvangen na het beëindigen van zijn tuberculostatica. De huisarts van verzoeker heeft voorgeschreven dat deze therapieën niet onderbroken mogen worden (stukken 11-18).

Art. 42bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt dat een Unieburger zijn verblijfsrecht behoudt wanneer hij ten gevolge van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Verzoeker is tijdens de maanden februari/maart/april/mei ernstig ziek geweest en was arbeidsongeschikt tijdens deze periode. Verzoeker bevindt zich onmiskenbaar in de voorwaarden van art. 42bis §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij behoudt het verblijfsrecht wanneer hij ten gevolg van ziekte tijdelijk arbeidsongeschikt is geweest.

Actueel is de gezondheidstoestand van verzoeker dermate verbeterd dat hij terug in staat is om te gaan werken. Hij heeft uitzicht op werk in de landbouwsector vanaf einde juli/begin augustus.

Hij heeft overigens enkel tijdens deze periode van ziekte hulp gekregen van het OCMW. Voor de rest heeft verzoeker sinds zijn verblijf in België geen enkele OCMW steun ontvangen (stuk 10). Verweerder kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Dat de beroepstermijn nog niet verstreken is."

3.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de thans bestreden beslissing, wordt gemotiveerd dat, naar aanleiding van de uitnodiging om eventuele humanitaire redenen toe te lichten waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van zijn dossier, verzoeker een attest van het OCMW, drie loonfiches en een bewijs van inschrijving bij de VDAB had voorgelegd. Hij maakte hierbij geen melding van enige humanitaire elementen, evenmin bracht hij een bewijs van arbeidsongeschiktheid aan dat hem onder de toepassing van de uitzonderingsregeling van artikel 42 bis §2 van de Vreemdelingenwet zouden kunnen doen vallen, zodat de minister of zijn gemachtigde hier ook geen rekening mee konden houden bij hun beslissing.

Na, overeenkomstig artikel 42 bis van de Vreemdelingenwet, te hebben vastgesteld dat hij, ten eerste, niet (langer) voldoet aan de in de artikelen 40, § 4 en 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden, en zich niet bevindt in de door artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, en dat hij, ten tweede, geen humanitaire elementen heeft aangebracht om zich tegen de beëindiging van het verblijfsrecht te verzetten, heeft het bestuur louter vastgesteld dat hij zich evenmin kan beroepen op de uitzondering voorzien in artikel 42bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet. Zodus heeft verwerende partij zich niet op incorrecte feitenvinding gebaseerd.

Nadat vervolgens, in toepassing van artikel 41 ter §1, in fine van de Vreemdelingenwet, werd vastgesteld dat verzoekers echtgenoot een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, werd besloten tot de beëindiging van zijn verblijfsrecht van meer dan drie maand, zoals voorzien in de genoemde bepaling.

Hoewel verzoeker stelt dat hij enkel steun zou hebben gekregen van het OCMW gedurende deze laatste periode van ziekte, blijkt uit het attest van het OCMW d.d. 29 mei 2012 dat hij gedurende de maanden februari, maart en april van het jaar 2012 recht had op een leefloon, en dat hij in de toekomst, in het kader van gezinshereniging, recht heeft op een maandelijkse steun als persoon met een gezinslast ten bedrage van 1047,48 euro. In dit licht en in het licht van al het voorgaande, kan de beslissing dat hij onredelijke belasting op het sociaal zekerheidsstelsel vormt, ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd."

3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker erkent dat hij in de zes maanden die voorafgingen aan de bestreden beslissing weinig heeft gewerkt. Hij houdt evenwel voor dat hij toch verder als werknemer in de zin van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dient te worden beschouwd omdat artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat een persoon die als werknemer tot een verblijf werd toegelaten zijn verblijfsrecht behoudt zolang hij als gevolg van een ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is.

Zoals reeds gesteld bij de bespreking van het eerste middel heeft verweerder, alvorens de bestreden beslissing te nemen, verzoeker uitgenodigd om zijn economische activiteiten, vooruitzichten op tewerkstelling en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen, waaronder zijn gezondheidstoestand, toe te lichten. Verweerder heeft verzoeker gewezen op het belang van deze informatie door te duiden dat het ontbreken van inlichtingen kon leiden tot het verlies van zijn verblijfs-

recht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van dit verzoek, dat hem op 5 mei 2012 werd ter kennis gebracht, volgende documenten overmaakte: een OCMW attest van 29 mei 2012, drie loonfiches waaruit bleek dat hij in de maand maart 2012 twintig uur werkte en dat hij in de maand april 2012 gedurende zesendertig uur was tewerkgesteld en een VDAB inschrijvingsbewijs van 3 mei 2012. Verzoeker bracht geen enkel gegeven aan waaruit verweerder kon afleiden dat hij enig gezondheidsprobleem had dat hem verhinderde om te werken. Gezien verzoeker zijn gezondheidsproblemen zelf niet nuttig achtte om mee te delen aan verweerder kan niet ingezien worden op welke wijze verweerder kennis kon hebben van deze problemen en hij hiermee rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven moet worden geduïd dat uit de door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken die betrekking hebben op zijn medische toestand ook geenszins blijkt dat hij als gevolg van een ziekte of een ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt was. De aangebrachte stukken laten slechts toe vast te stellen dat verzoeker twee maal gedurende twee dagen werd opgenomen in het ziekenhuis en dat hij gedurende langere tijd medicatie dient te nemen. Het feit dat verzoeker in de periode waarin hij stelt arbeidsongeschikt geweest te zijn toch een aantal uur ging werken ontkracht tevens zijn stelling dat hij arbeidsongeschikt was.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen omtrent zijn gezondheidstoestand niet aannemelijk dat verweerder de artikelen 40, § 4, eerste lid, 1° en 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Door ongestaafd voor te houden dat hij intussen uitzicht heeft op werk in de landbouwsector en door toe te lichten dat hij slechts gedurende vier maanden OCMW-steun ontving toont hij ook niet aan dat verweerder voormelde wetsbepalingen heeft miskend.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK